

de uitkomst van het principaal appel niet toekomt. *Grief 5* behoeft geen afzonderlijke bespreking. De in eerste aanleg verzochte buitengerechtelijke incassokosten worden afgewezen, nu [geïntimeerde] heeft bestreden dat [appellante] deze kosten heeft gemaakt en [appellante] zijn verzoek op dit punt niet heeft onderbouwd.

6. *Beslissing*

Het hof:

6.1. vernietigt de bestreden beschikking, behoudens ten aanzien van de beslissing tot afwijzing van het primaire verzoek, en opnieuw rechtdoende:

6.2. kent aan [appellante] ten laste van [geïntimeerde] een billijke vergoeding toe van € 60.000,- bruto;

6.3. veroordeelt [geïntimeerde] tot betaling aan [appellante] van een billijke vergoeding van € 60.000,- bruto, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf de datum veertien dagen na dagtekening van deze beschikking tot aan de dag van voldoening;

6.4. veroordeelt [geïntimeerde] tot betaling aan [appellante] van € 34.451,04 bruto aan transitievergoeding, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 23 januari 2025 tot aan de dag van voldoening;

6.5. veroordeelt [geïntimeerde] tot betaling aan [appellante] van € 21.061,22 bruto aan vergoeding ter zake van de onregelmatige opzegging, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf de datum veertien dagen na dagtekening van deze beschikking tot aan de dag van voldoening;

6.6. veroordeelt [geïntimeerde] tot betaling van een vergoeding ter zake van de tot 23 december 2024 opgebouwde, maar door [appellante] niet-genoten vakantiedagen, vergezeld van een deugdelijke schriftelijke eindafrekening;

6.7. veroordeelt [geïntimeerde] in de kosten van het geding in eerste aanleg, aan de zijde van [appellante] vastgesteld op € 257,00 aan verschotten en € 542,00 voor salaris;

6.8. veroordeelt [geïntimeerde] in de kosten van het geding in principaal appel, tot op heden aan de zijde van [appellante] vastgesteld op € 362,00 aan verschotten, € 2.580,00 voor salaris en op € 189,00 voor nasalaris, te vermeerderen met € 98,00 voor nasalaris en de kosten van het betekeningsexploot ingeval betekening van deze beschikking plaatsvindt, te vermeerderen met de wettelijke rente, indien niet binnen veertien da-

gen na deze beschikking dan wel het verschuldigd worden van de nakosten aan de kostenveroordeling is voldaan;

6.9. veroordeelt [geïntimeerde] in de kosten van het geding in incidenteel appel, tot op heden aan de zijde van [appellante] vastgesteld op € 1.290,00 voor salaris;

6.10. verklaart deze veroordelingen uitvoerbaar bij voorraad;

6.11. wijst af het meer of anders verzochte.

87

Gokverlaafde werknemer aansprakelijk voor de door werkgever geleden schade

Gerechtshof Den Haag
17 februari 2026, nr. 200.324.282/01,
ECLI:NL:GHDHA:2026:185
(mr. Verkerk, mr. Honée, mr. Plomp)
Noot mr. B.M.C. Stenden,
J.S. den Haak L.L.B.

Onrechtmatige daad. Werknemersaansprakelijkheid. Opzet en bewuste roekeloosheid.

[BW art. 6:96 lid 2 sub c, 6:162, 7:661, 7:677 lid 2]

De werknemer treedt in 2019 in dienst bij de werkgever als financieel manager en is verantwoordelijk voor het verrichten van alle uitgaande betalingen. Daarnaast is hij bestuurder en enig aandeelhouder van twee bedrijven. Naar aanleiding van een melding van een bank rijst bij de werkgever het vermoeden dat de werknemer betalingen vanaf verschillende bankrekeningen van de werkgever naar zijn privé- en zakelijke rekeningen heeft verricht. De werkgever stelt daarop een onderzoek in. Op 18 mei 2022 wordt de werknemer op staande voet ontslagen, omdat hij onterechte betalingen deed naar diverse (buitenlandse) bankrekeningen waarover hij de beschikking heeft. De werkgever vordert in onderhavige procedure betaling van een schadevergoeding van € 886.758,63 wegens ten onrechte overgemaakte gelden, een vergoeding van onderzoekskosten ten bedrage van € 18.123,17 en een gefixeerde schadevergoeding van € 6.898,06. De kantonrechter veroordeelt de werknemer tot

betaling van een totaalbedrag van € 887.552,96. De werknemer komt van deze veroordeling in hoger beroep. Hij betwist dat hij de betalingen heeft verricht, althans stelt dat zijn handelen werd beïnvloed door zijn autisme, clusterhoofdpijn en gokverslaving.

Ook het hof veroordeelt de werknemer tot vergoeding van de schade. De stelling van de werknemer dat iemand anders de betalingen kan hebben verricht, vormt een onvoldoende gemotiveerde betwisting van de stellingen van de werkgever. Daarmee staat voldoende vast dat de werknemer ten onrechte geld van de rekening van de werkgever heeft overgeboekt naar zijn privé- en zakelijke rekeningen, waardoor de werkgever schade heeft geleden. Met deze handelswijze staat vast dat de werknemer jegens de werkgever opzettelijk dan wel bewust roekeloos heeft gehandeld in de zin van art. 7:661 BW en jegens twee andere ondernemingen binnen het concern onrechtmatig heeft gehandeld in de zin van art. 6:162 BW. De verschillende aandoeningen en stoornissen van de werknemer leiden niet tot een ander oordeel. Hoewel bij hem autisme, clusterhoofdpijn en een gokverslaving zijn vastgesteld, is niet gebleken dat zijn handelen daardoor in overwegende mate werd beheerst en hij zijn wil niet meer zodanig kon bepalen dat hij niet anders had kunnen handelen dan hij heeft gedaan. Bij de begroting van de schade komt de omstandigheid dat de schade niet tot op de cent nauwkeurig kan worden vastgesteld, voor rekening van de werknemer. Hij wordt veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding van € 886.758,63 en een bedrag van € 14.977,82 aan onderzoekskosten. Daarnaast heeft de kantonrechter terecht een gefixeerde schadevergoeding van € 6.898,06 toegewezen ex art. 7:677 lid 2 BW.

NB. De verslaving van een werknemer kan onder meer een rol spelen bij de beoordeling van een ontslag op staande voet, ontslag wegens verwijtbaar handelen of aansprakelijkheid van de werknemer. Een beroep op alcoholverslaving is in meerdere zaken geslaagd, omdat de werkgever had kunnen en moeten vermoeden dat sprake was van een alcoholprobleem en de werknemer daarom hulp had moeten bieden (zie bijv. «JAR» 2022/212 en «JAR» 2025/286). In de rechtspraak zijn zaken over gokverslaving daarentegen meermaals afgedaan met de overweging dat die ver-

slaving niet afdoet aan de opzet van de werknemer (zie bijv. onderhavige zaak en «JAR» 2025/81).

1. [Appellant 1] te [woonplaats],
 2. [appellant 2] te [woonplaats],
 3. [appellant 3] te [woonplaats],
 appellanten in principaal hoger beroep,
 geïntimeerden in incidenteel hoger beroep,
 advocaat: mr. H. Loonstein, kantoorhoudend in Amsterdam,
 tegen
 Hydromaster Propulsion B.V. te Rotterdam,
 geïntimeerde in principaal hoger beroep,
 appellante in incidenteel hoger beroep,
 advocaat: mr. J.F. Bienfait, kantoorhoudend in Rotterdam.

1. De zaak in het kort

[appellant 1] was in dienst als financieel manager bij Hydromaster. Hydromaster verwijt [appellant 1] dat hij bedragen van de bankrekening van Hydromaster (en aan haar gelieerde vennootschappen) heeft overgemaakt naar zijn persoonlijke bankrekeningen en de bankrekeningen van [appellant 2] en [appellant 3]. Daarnaast verwijt zij [appellant 1] dat hij creditcards van Hydromaster (en aan haar gelieerde vennootschappen) heeft gebruikt voor persoonlijke doeleinden. Deze zaak gaat in de kern om de vraag of [appellanten] de schade van Hydromaster moet vergoeden en zo ja, wat de omvang is van die schade. Het hof acht, net als de kantonrechter, [appellanten] aansprakelijk, zij het deels op andere gronden. Hij moet daarom de schade van Hydromaster vergoeden.

2. Procesverloop in hoger beroep

(...; red.)

3. Feitelijke achtergrond

3.1. Hydromaster is onderdeel van een groep waar ook Sykes Marine Hydromaster B.V. (hierna: Sykes Marine) en Sykes Marine (Hydromaster) Limited (hierna: Sykes Marine Limited) onderdeel van uitmaken (hierna gezamenlijk: Hydromaster c.s.).

3.2. [appellant 1] is bestuurder en enig aandeelhouder van [appellant 2]. [appellant 2] is op haar beurt bestuurder en enig aandeelhouder van [appellant 3].

3.3. [appellant 1] is op 1 juli 2019 bij Hydromaster in dienst getreden als financieel manager. De financieel manager is (eind)verantwoordelijk voor

het verrichten van alle uitgaande betalingen van Hydromaster c.s.

3.4. Naar aanleiding van een melding van ABN AMRO Bank is bij Hydromaster het vermoeden gerezen dat [appellant 1] onterecht betalingen deed vanuit de bankrekeningen van Hydromaster c.s. naar zijn persoonlijke en zakelijke bankrekeningen. Daarop heeft Hydromaster [recherche] (hierna: [recherche]) ingeschakeld om onderzoek te doen naar de toedracht en de omvang van de handelwijze van [appellant 1]. [recherche] heeft haar voornaamste bevindingen in een ‘management letter’ opgenomen.

3.5. Op 18 mei 2022 heeft Hydromaster [appellant 1] op staande voet ontslagen omdat hij, kort gezegd, onterechte betalingen heeft verricht van de bankrekening van Hydromaster naar diverse (buitenlandse) bankrekeningen die op naam van [appellant 1] staan, althans waarover hij de beschikking heeft.

4. Procedure bij de rechtbank; vorderingen in hoger beroep

4.1. Hydromaster heeft [appellanten] gedagvaard en – na vermeerdering van eis – zakelijk weergegeven gevorderd:

I. hoofdelijke veroordeling van [appellanten] tot betaling van € 886.758,63;

II. hoofdelijke veroordeling van [appellanten] tot betaling van € 18.123,17 aan onderzoekskosten;

III. veroordeling van [appellant 1] tot betaling van € 6.898,06 aan gefixeerde schadevergoeding;

een en ander te vermeerderen met de wettelijke rente en met hoofdelijke veroordeling van [appellanten] in de proceskosten, de beslagkosten daaronder begrepen. Aan deze vorderingen heeft Hydromaster, kort gezegd, ten grondslag gelegd dat [appellant 1] schadeplichtig is omdat hij onterecht geldbedragen heeft overgemaakt van de bankrekeningen van Hydromaster c.s. naar zijn persoonlijke en zakelijke bankrekeningen en [appellanten] hiervoor hoofdelijk aansprakelijk is op grond van de artikelen 7:661 BW, 6:74 BW en 6:162 BW. De bedragen kunnen volgens Hydromaster bovendien worden teruggevorderd op grond van onverschuldigde betaling (artikel 6:203 BW) dan wel ongerechtvaardigde verrijking (artikel 6:212 BW). Omdat [appellant 1] door opzet of schuld een dringende reden heeft gegeven voor ontslag op staande voet, is hij een gefixeerde schadevergoeding verschuldigd (artikel 7:677 lid 2 BW). De

onderzoekskosten is [appellanten] verschuldigd op grond van artikel 6:96 lid 2 sub b BW.

4.2. Ter zake vordering I heeft de kantonrechter [appellanten] veroordeeld om in totaal een bedrag van € 887.552,96 aan Hydromaster te betalen, te vermeerderen met de wettelijke rente, en wel als volgt:

a. € 620.195,84 te betalen door [appellant 1];

b. € 55.514,87 te betalen door [appellant 2];

c. € 211.842,25 te betalen door [appellant 3].

Verder heeft de kantonrechter vorderingen II en III toegewezen en [appellanten] hoofdelijk veroordeeld in de proceskosten, inclusief de beslagkosten tot een bedrag van € 7.157,24, te vermeerderen met de wettelijke rente.

4.3. [appellant 1] heeft op zijn beurt (in reconventie) gevorderd betaling van het restant loon, het vakantiegeld, de resterende vakantiedagen en betaling van de transitievergoeding en/of schadevergoeding. De kantonrechter heeft de vorderingen van [appellant 1] afgewezen, kort gezegd omdat hij zijn vorderingen niet heeft gespecificeerd, en [appellanten] hoofdelijk in de proceskosten in reconventie veroordeeld.

4.4. [appellanten] wil dat het hof het vonnis van de kantonrechter vernietigt en de vorderingen van Hydromaster in conventie alsnog afwijst en zijn eigen vorderingen in reconventie alsnog toewijst. Daarnaast stelt [appellanten] in hoger beroep een vordering ex artikel 843a Rv in. Hij vordert afgifte van:

a. het autorisatieoverzicht en/of autorisatiebeleid van Hydromaster met betrekking tot de ABN Amro-(creditcard)rekeningen van Hydromaster c.s.;

b. zakelijke e-mailcorrespondentie tussen [appellant 1] en Hydromaster waaruit blijkt dat [appellant 1] per 31 mei 2022 bij Hydromaster zou vertrekken;

c. een overzicht van het loon van [appellant 1] over de periode 1 mei 2022 tot 18 mei 2022, een overzicht van de door [appellant 1] in de periode mei 2021 tot mei 2022 opgebouwde vakantie-toeslag en een overzicht van de door [appellant 1] opgebouwde maar niet opgenomen vakantiedagen.

[appellanten] vordert verder veroordeling van Hydromaster in de proceskosten.

4.5. Hydromaster eist in incidenteel hoger beroep dat het hof hoofdelijk ook [appellant 1] veroordeelt tot betaling van de bedragen waartoe res-

pectievelijk [appellant 2] en [appellant 3] alleen zijn veroordeeld (zie hiervoor 4.2, onder b en c).

5. Beoordeling in hoger beroep

Cessie

5.1. [appellanten] heeft in hoger beroep tijdens de mondelinge behandeling het standpunt ingenomen dat Sykes Marine en Sykes Marine Limited slechts hun vorderingen op [appellant 1] en [appellant 2] aan Hydromaster hebben gecedeerd en *niet* hun vorderingen op [appellant 3]. Dat is een nieuwe grief die [appellanten], in strijd met de tweeconclusieregel, niet al in de memorie van grieven naar voren heeft gebracht zodat dit te laat is. Het hof laat de grief daarom onbesproken. Het hof volgt [appellanten] niet in zijn betoog dat hij deze grief wel al bij memorie van grieven naar voren heeft gebracht. Uit de enkele betwisting (in par. 2.2 en 4.1 van de memorie van grieven waarnaar hij heeft verwezen tijdens de mondelinge behandeling na vragen van het hof daarover) dat de ingestelde vorderingen, vorderingen van Hydromaster zijn, blijkt onvoldoende duidelijk dat [appellanten] (daarmee ook) de cessie van de vorderingen op [appellant 3] ter discussie heeft willen stellen. [appellanten] heeft ook geen aanvullende feiten en/of omstandigheden gesteld waaruit valt af te leiden dat Hydromaster dat wel op die wijze heeft opgevat dan wel had moeten opvatten. Als [appellanten] dat wel beoogde, dan had hij dit tot uitdrukking moeten brengen. Daarnaast is overigens onbegrijpelijk waarom hij die betwisting niet expliciet heeft gemaakt in par. 5.8 van zijn memorie van grieven. In die paragraaf bespreekt hij namelijk de cessie van de vorderingen van Sykes Marine en Sykes Marine Limited.

5.2. Nu de grief te laat naar voren is gebracht, staat in hoger beroep vast dat Sykes Marine en Sykes Marine Limited ook hun vorderingen op [appellant 3] aan Hydromaster hebben gecedeerd.

Aansprakelijkheid van [appellant 1]

5.3. De kantonrechter heeft de vordering van Hydromaster tot veroordeling van [appellant 1] tot betaling gedeeltelijk toegewezen op grond van onverschuldigde betaling (voor de bedragen die hij naar zijn persoonlijke en zakelijke bankrekeningen heeft overgemaakt) en gedeeltelijk op grond van artikel 7:661 BW (voor betalingen die hij met creditcards van Hydromaster c.s. heeft verricht voor eigen doeleinden).

5.4. In hoger beroep betwist [appellanten] dat [appellant 1] bedragen heeft overgemaakt naar zijn persoonlijke en zakelijke bankrekeningen en dat hij de creditcards van Hydromaster c.s. heeft gebruikt voor eigen doeleinden. Hij werpt de suggestie op dat ook iemand anders dat zou kunnen hebben gedaan en vordert daarom ex artikel 843a Rv afgifte van autorisatieoverzichten van de bank. Daaruit zou volgens hem moeten blijken wie de betalingen heeft verricht. Verder heeft [appellanten] zich op het standpunt gesteld dat van onverschuldigde betaling geen sprake is en dat evenmin sprake is van opzet of bewuste roekeloosheid in de zin van artikel 7:661 BW. Volgens [appellanten] kon [appellant 1], kort gezegd, niet anders handelen dan hij heeft gedaan omdat zijn handelen in overwegende mate werd beheerst door zijn stoornissen. Daartoe voert hij aan dat hij zeer ernstig gokverslaafd was, ook al in 2019, en dat hij last had van clusterhoofdpijn en hypersensitiviteit. Daarnaast is hij gediagnosticeerd met autisme. [appellanten] verwijst ter onderbouwing van zijn stellingen naar medische stukken.

5.5. Naar het oordeel van het hof heeft [appellanten] onvoldoende gemotiveerd betwist dat [appellant 1] bedragen heeft overgemaakt naar zijn persoonlijke en zakelijke bankrekeningen en dat hij de creditcards van Hydromaster c.s. heeft gebruikt voor eigen doeleinden. De enkele suggestie dat ook iemand anders dat kan hebben gedaan, volstaat niet. Bovendien is die betwisting in strijd met de gerechtelijke erkenning van [appellanten] waarvan hij in hoger beroep niet kan terugkomen (zie verder 5.10 e.v.). Die erkenning houdt in dat [appellant 1] wederrechtelijk geld van Hydromaster c.s. naar zijn persoonlijke en zakelijke rekeningen heeft overgemaakt en dat hij de creditcards van Hydromaster c.s. heeft gebruikt voor eigen doeleinden. Dat laatste (het gebruik van de creditcards) blijkt uit het overzicht dat [appellanten] in eerste aanleg als productie 8 in geding heeft gebracht. In dat overzicht, dat de bedragen bevat die [appellanten] erkent verschuldigd te zijn, is namelijk een post “[kenmerk 1]” opgenomen. Daarnaast heeft [appellanten] de stelling van Hydromaster dat [appellant 1] destijds de enige persoon binnen Hydromaster c.s. was die uitgaande betalingen verrichtte, niet betwist. Nu vaststaat dat [appellant 1] bedragen heeft overgemaakt naar zijn persoonlijke en zakelijke bankrekeningen en dat hij de creditcards van Hydromaster c.s. heeft gebruikt voor eigen doeleinden, ligt zijn verde-

ring ex artikel 843a Rv tot verstrekking van zogeheten autorisatieoverzichten van de bank bij gebrek aan belang voor afwijzing gereed.

5.6. Het hof acht [appellant 1] wat de schade van Hydromaster betreft aansprakelijk op grond van artikel 7:661 BW en wat de schade van Sykes Marine en Sykes Marine Limited betreft op grond van artikel 6:162 BW en dus niet deels op grond van onverschuldigde betaling, zoals de kantonrechter heeft geoordeeld. Vast staat dat [appellant 1] bij de uitvoering van zijn arbeidsovereenkomst door zijn handelswijze schade aan Hydromaster heeft toegebracht. Daarnaast heeft hij onrechtmatig jegens Sykes Marine en Sykes Marine Limited gehandeld door geld van hun rekeningen onterecht over te boeken naar zijn privé- en zakelijke rekeningen waardoor zij schade hebben geleden. [appellant 1] heeft daarbij onvoldoende gemotiveerd betwist dat hij opzettelijk dan wel bewust roekeloos heeft gehandeld in de zin van artikel 7:661 BW, welke maatstaf in dit geval ook geldt voor aansprakelijkheid op grond van 6:162 BW¹. Daarbij stelt het hof voorop dat het handelen waar het hier om gaat niet het gokken zelf betreft, maar het onterecht overmaken van geldbedragen van de rekeningen van zijn werkgever naar zijn persoonlijke en zakelijke rekeningen. Dit waren geen vergissingen, maar betroffen bewuste en met opzet gedane overboekingen. Weliswaar blijkt uit de medische stukken die [appellanten] heeft overgelegd dat hij is gediagnosticeerd met een gokverslaving, clusterhoofdpijn en een autismespectrumstoornis, maar uit die stukken blijkt niet dat die aandoeningen en stoornissen het handelen van [appellant 1] in overwegende mate hebben beheerst en hij zijn wil niet meer kon bepalen, zodanig dat hij niet anders kon dan de geldbedragen naar zichzelf overboeken en de opzet daarop zou ontbreken. Het verklaart wellicht waarom hij zo gehandeld heeft, maar dat betekent nog niet dat hij niet daadwerkelijk beoogde het geld naar zichzelf over te maken en het betekent ook niet dat hem daarvan geen ernstig verwijt kan worden gemaakt. Nu [appellant 1] zijn betwisting dat sprake is van opzet dan wel bewuste roekeloosheid daarmee onvoldoende heeft gemotiveerd, komt het hof niet toe aan nadere bewijslevering op dit punt. Grief II faalt dan ook.

Aansprakelijkheid van [appellant 2] en [appellant 3]

5.7. Het hof acht [appellant 2] en [appellant 3] aansprakelijk op grond van ongerechtvaardigde verrijking (artikel 6:212 lid 1 BW) en niet op grond van onverschuldigde betaling, zoals de kantonrechter heeft geoordeeld. [appellant 1] heeft immers niet betwist dat hij ook ten onrechte geldbedragen naar de bankrekeningen van [appellant 2] en [appellant 3] heeft overgemaakt. [appellant 2] en [appellant 3] hebben deze ten onrechte ontvangen bedragen niet teruggestort. Hierdoor zijn [appellant 2] en [appellant 3] op dat moment verrijkt ten koste van Hydromaster c.s. Dit en daarmee de verarming van Hydromaster, Sykes Marine en Sykes Marine Limited die niet meer over de gelden konden beschikken, is door [appellanten] ook niet weersproken. [appellant 2] en [appellant 3] zijn daarom verplicht de schade van Hydromaster c.s. te vergoeden.

Omvang van de schade

5.8. Volgens de kantonrechter heeft [appellant 1] in totaal een bedrag van € 797.998,40 overgemaakt naar zijn persoonlijke en zakelijke bankrekeningen en heeft hij met creditcards van Hydromaster c.s. voor eigen doeleinden betalingen gedaan tot een bedrag van € 89.554,56. De kantonrechter heeft – in hoofdsom – in totaal daarom een bedrag van € 887.552,96 toegewezen.

5.9. [appellanten] betwist de omvang van dit bedrag. Volgens hem heeft Hydromaster de omvang van haar vordering onvoldoende onderbouwd. In de eerste plaats voert [appellanten] aan dat aan het rapport van [recherche] geen waarde kan worden gehecht. Het rapport is flinterdun en bovendien is [recherche] een omstreden bureau, aldus [appellanten]. Verder voert [appellanten] aan dat Hydromaster niet haar gehele vordering met bankafschriften heeft onderbouwd. Uit de ontbrekende bankafschriften kan wellicht blijken dat [appellant 1] betalingen ten gunste van Hydromaster heeft gedaan. De door Hydromaster overgelegde 'Excel-lijsten' kunnen niet als onderbouwing dienen. Volgens [appellanten] kan eenieder dergelijke Excel-lijsten maken en daarin aanpassingen doen. [appellanten] betwist verder dat bepaalde bankrekeningen van hem zijn.

5.10. Naar het oordeel van het hof staat vast dat de omvang van de schade *ten minste* € 767.683,93 bedraagt. Het hof baseert dat oordeel op stellingen die [appellanten] in eerste aanleg heeft inge-

1 Hoge Raad 2 december 2022, ECLI:NL:HR:2022:1813.

nomen. In zijn conclusie van antwoord (par. 22) schreef hij:

“[appellant 1] is op zijn beurt al zijn bankafschriften nagegaan om een optelsom te maken van het geld dat hij wederrechtelijk van Hydromaster heeft genomen. Een totaalberekening wordt overlegd als Productie 8.

Zoals op het totaaloverzicht valt te zien, zijn er twee posten niet volledig kenbaar wegens het ontbreken van de data. Hier heeft [appellant 1] een schatting gemaakt. De andere posten kloppen.

Wanneer deze totaalberekening wordt gevolgd, dan heeft [appellant 1] in totaal € 767.683,93 van Hydromaster ontvangen op zijn persoonlijke, dan wel zakelijke bankrekeningen. [appellant 1] heeft van Hydromaster in ieder geval € 160.764,22 ontvangen in het kader van [kenmerk 2]. Het geld is daar ook conform afspraak aan besteed. Het bedrag van omme nabij de € 160.000,00 is dus niet wederrechtelijk door [appellant 1] ontvangen.

Wanneer het bedrag in minder wordt gebracht op het totaal, dan resteert een bedrag van € 606.919,71 wat wederrechtelijk door [appellant 1] is ontvangen.

[appellant 1] erkent dit deel van de vordering van Hydromaster en betwist al het overige dat door Hydromaster wordt gevorderd onder sub I van het petitum. [...]”

5.11. [appellant 1] heeft dus erkend dat hij op zijn persoonlijke en zakelijke bankrekeningen in totaal een bedrag van € 767.683,93 van Hydromaster heeft ontvangen en dat hij daarvan een bedrag van € 606.919,71 ‘wederrechtelijk’ heeft ontvangen. Dit is een gerechtelijke erkenning in de zin van artikel 154 Rv. [appellanten] kan die erkenning niet herroepen nu niet aannemelijk is geworden dat hij zijn erkenning door een dwaling of niet in vrijheid heeft afgelegd (artikel 154 lid 2 Rv). Dat [appellanten] niet teverden was over de advocaat die hem in eerste aanleg heeft bijgestaan, zoals hij ter zitting heeft aangevoerd, kan dit niet anders maken. Evenmin is sprake van een andere situatie als in eerste aanleg qua tijd (geen toekomstige gebeurtenis zoals in de zaak van de Hoge Raad waarnaar is verwezen bij de mondelinge behandeling van het hof). Bovendien worden de stellingen in de conclusie van antwoord vergezeld van een overzicht met geldbedragen (productie 8) dat sluit op het bedrag van € 606.919,71. [appellanten] heeft niet weersproken dat dat overzicht van zijn hand is.

5.12. De kantonrechter heeft in het vonnis de post [kenmerk 2] (zie hiervoor onder 5.10) van

€ 160.764,22 ([appellant 1] heeft erkend dit bedrag ook te hebben ontvangen) niet in mindering gebracht. Daaraan ligt de (impliciete) overweging ten grondslag dat [appellant 1] ook het bedrag van € 160.764,22 zonder rechtsgrond naar zijn eigen bankrekening heeft overgemaakt. [appellanten] heeft tegen die overweging geen grief gericht, zodat hiervan in hoger beroep moet worden uitgegaan. Daarnaast heeft Hydromaster in hoger beroep onweersproken gesteld dat het bedrag van € 160.764,22 waar [appellant 1] op doelt door [appellant 1] ten onrechte door hem aan het [kenmerk 2] project is gekoppeld, maar het bij deze bedragen niet om betaling van het project gaat (bij de overmaking van dit bedrag staat wel Maron Beheer Bvba als begunstigde vermeld, maar zij was niet daadwerkelijk de begunstigde; zie 25. van de memorie van antwoord). Het door Hydromaster gevorderde bedrag van € 160.764,22 ziet dus niet op dit project. Dit alles betekent dat vaststaat dat de schade van Hydromaster c.s. ten minste € 767.683,93² bedraagt.

5.13. Het verschil tussen het erkende schadebedrag (€ 767.683,93) en het totaal door Hydromaster gevorderde bedrag (€ 886.758,63) bedraagt € 119.074,70. Naar het oordeel van het hof heeft [appellanten] onvoldoende gemotiveerd betwist dat hij ook dit verschilbedrag zonder rechtsgrond naar zijn persoonlijke dan wel zakelijke bankrekeningen heeft overgemaakt, dan wel dat het betalingen betrof die hij ten gunste van zichzelf heeft gedaan. Het hof licht dit toe.

5.14. Het hof laat de bedenkingen die [appellanten] heeft bij het rapport van [recherche] onbesproken, omdat dat rapport niet nodig is om de schade te kunnen vaststellen. Hydromaster heeft haar vordering namelijk ook onderbouwd met (aan de hand van overgelegde bankafschriften) gemaakte overzichten over 2019 en 2020 en zogeheten (digitale) csv-bestanden (Excel-overzichten) van de bank over 2021 en 2022. Hydromaster heeft onweersproken toegelicht dat de csv-bestanden informatie bevatten die elektronisch rechtstreeks zijn op te halen uit de bankomgeving van de ABN AMRO Bank. Uit deze overzichten blijkt dat van de rekening van Hydromaster een bedrag van € 225.593,20, van de rekening van Sykes Marine een bedrag van € 121.358,65 en van de reke-

2 Het erkende bedrag van € 606.919,71 vermeerderd met de post [kenmerk 2] van € 160.764,22.

ning van Sykes Marine Limited een bedrag van € 473.863,01 is overgemaakt op rekeningen die volgens Hydromaster direct dan wel indirect aan [appellant 1] zijn te koppelen. Anders dan [appellanten] meent, is het hof van oordeel dat dit alles en dus ook de csv-bestanden wel als onderbouwing van de vordering kunnen dienen en de vordering hiermee ook voldoende is onderbouwd. De stelling van [appellanten] dat eenieder dergelijke Excel-lijsten kan maken en daarin naar believen aanpassingen kan doen, is namelijk niet meer dan een suggestie. [appellant 1] heeft nagelaten toe te lichten welke bedragen volgens hem niet kloppen.

5.15. Van bepaalde bankrekeningen die Hydromaster in haar onderbouwing heeft betrokken heeft [appellanten] betwist dat zij hem toebehooren. Het hof is echter van oordeel dat die betwisting onvoldoende gemotiveerd is. Hydromaster heeft een overzicht van de door haar in aanmerking genomen bankrekeningnummers overgelegd als productie 20.1 bij de memorie van antwoord. Daarbij heeft zij onderbouwd en onweersproken toegelicht dat bij al deze rekeningen een patroon zichtbaar is. Dat patroon houdt in dat meermaals kleine bedragen in korte tijd zijn overgemaakt naar dezelfde bankrekening, maar dat in de bankafschriften steeds een andere partij als begunstigde van die bankrekening staat vermeld. Zo zou de bankrekening met [rekeningnummer] conform de bankafschriften toebehooren aan zowel DiscountOffice, Maron Shipping Services als PPRO Financial Ltd. Omdat dit patroon zichtbaar is bij bankrekeningen waarvan [appellanten] erkent dat die van hem zijn, gaat Hydromaster er – naar het oordeel van het hof terecht – van uit dat ook andere bankrekeningen waarbij dit patroon zichtbaar is van [appellant 1] of zijn vennootschappen zijn. Daarnaast heeft Hydromaster onweersproken gesteld dat betalingen naar bepaalde bankrekeningen (bijvoorbeeld die van PPRO Financial Ltd) veelal in de avonduren plaatsvonden, wat volgens Hydromaster duidt op niet-zakelijke transacties ten gunste van [appellanten]. Ook daarvoor heeft [appellant 1] geen verklaring kunnen geven. Daarnaast geldt dat niet slechts de rekeningen waarvan [recherche] in haar (summiere) rapport heeft opgenomen dat deze aan [appellant 1] te liëren zijn in de schadebegroting kunnen worden opgenomen. Ook rekeningen waarvan nadien door Hydromaster door de ‘modus operandi’ is onderbouwd dat deze (indirect)

tot [appellant 1] te herleiden zijn, onderbouwen de door Hydromaster gestelde schade. De enkele stelling dat volgens [recherche] bepaalde rekeningen niet aan [appellant 1] zijn te liëren en daarom niet in aanmerking kunnen worden genomen, is dan ontoereikend om de toegelichte en onderbouwde overboekingen voldoende te betwisten.

5.16. De enkele suggestie van [appellanten] dat uit ontbrekende bankafschriften (omdat niet alle bankafschriften maar alleen de bankafschriften van bedragen die teruggevorderd worden, zijn overgelegd) wellicht blijkt dat hij betalingen ten gunste van Hydromaster heeft gedaan, volstaat niet. Daarbij betreft het hof dat [appellanten] in eerste aanleg heeft gesteld dat hij over ‘achterliggende documentatie’ beschikt.³ Kennelijk beschikt [appellanten] dus over stukken om zijn betwisting te staven. Daarnaast is het ook aanneemelijk dat [appellant 1] zelf over stukken beschikt waaruit kan blijken dat hij ten gunste van Hydromaster, Sykes Marine en/of Sykes Marine Limited (terug)betalingen heeft verricht. Het had op zijn weg gelegen om zijn stelling op dat punt te onderbouwen en die stukken in het geding te brengen. De stelling van [appellant 1] dat sommige betalingen verschuldigd waren, is door hem, in het licht van de toelichting die Hydromaster heeft gegeven, op geen enkele wijze nader onderbouwd zodat daarvan niet kan worden uitgegaan en bewijslevering niet aan de orde is.

5.17. Dat de schade wellicht niet tot op de cent nauwkeurig is te begroten, is een omstandigheid die, gelet op de ondoorzichtige wijze waarop [appellant 1] te werk ging, waarmee hij ook de accountants om de tuin wist te leiden, tezamen met het feit dat [appellant 1] degene is die inzicht kan geven in zijn eigen schadeberekening, naar het oordeel van het hof voor rekening van [appellanten] komt.

5.18. Wat de betalingen met de creditcards betreft, heeft [appellanten] in eerste aanleg erkend dat hij de creditcards van Hydromaster voor eigen doeleinden heeft gebruikt voor een bedrag van (naar schatting) € 38.750,00.⁴ Dat [appellant 1] ook aansprakelijk is voor het meerdere tot € 89.554,56 (zoals door de kantonrechter toegewezen), heeft

3 Par. 22 van de conclusie van antwoord van [appellant 1].

4 Productie 8 van [appellanten] in eerste aanleg, in samenhang gelezen met par. 22 van zijn conclusie van antwoord.

hij in hoger beroep onvoldoende gemotiveerd betwist. Voorop gesteld wordt dat [appellant 1] niet heeft betwist dat één creditcard op naam stond van een medewerker die inmiddels uit dienst was gegaan en dat hij die creditcard nadien heeft gebruikt. De andere creditcard stond op zijn naam en kon door hem worden gebruikt. Hydromaster heeft alle creditcard-afschriften in het geding gebracht. Onder deze omstandigheden was het aan [appellant 1] inzicht te geven in de betalingen, wat hij heeft nagelaten. Dat [appellant 1] wellicht nog creditcardbetalingen zou hebben verricht die van het saldo afgetrokken zouden moeten worden, is door hem onvoldoende onderbouwd. Hij heeft niet nader geduid om welke betalingen dat dan zou gaan en evenmin heeft hij (met afschriften van zijn eigen rekeningen) aangetoond al terugbetalingen te hebben verricht. Tot slot geldt ook hier dat Hydromaster heeft gewezen op het door [appellant 1] niet betwiste gehanteerde patroon: betalingen verrichten precies tot de limiet van de desbetreffende creditcard en het saldo direct aanvullen vanuit de bedrijfsrekening van Hydromaster waarna er weer kleine bedragen worden betaald aan gokbedrijven. Ook de gestelde schade als gevolg van het ten onrechte doen van betalingen met de twee creditcards komt dan ook voor rekening van [appellant 1].

5.19. Uit het voorgaande volgt dat [appellant 1] – in hoofdsom – aansprakelijk is voor het gevorderde bedrag van € 886.758,63, behoudens voor zover sprake is van eigen schuld. Hiermee faalt grief I.

Geen sprake van eigen schuld

5.20. Volgens [appellanten] heeft Hydromaster eigen schuld. Hydromaster voerde geen tweehandtekeningenbeleid en heeft ook anderszins geen controle op het handelen van [appellant 1] uitgevoerd. Voor zover er controle was (van accountants), was die controle volgens [appellanten] niet adequaat. [appellanten] verwijst ter onderbouwing naar een uitspraak van het hof Arnhem⁵ en een uitspraak van de rechtbank Rotterdam⁶.

5.21. De kantonrechter heeft overwogen dat Hydromaster geen eigen schuld heeft. Volgens de kantonrechter mag Hydromaster als werkgever haar werknemers in principe vertrouwen. Er was geen aanleiding om aan de betrouwbaarheid van [appellant 1] te twijfelen. Een tweehandtekeningenbeleid zou niet gelden voor lage bedragen, terwijl [appellant 1] juist veel lage bedragen heeft overgemaakt. Daarmee had [appellant 1] dus nog steeds door kunnen gaan met het overmaken van bedragen. Verder heeft [appellant 1] de controlemechanismen die er waren weten te omzeilen. Zoals hiervoor overwogen is hij er ook in geslaagd externe accountants om de tuin te leiden. Het hof onderschrijft deze overwegingen van de kantonrechter en maakt die tot de zijne. Wat betreft het omzeilen van de accountants merkt het hof nog op dat Hydromaster onweersproken heeft gesteld dat [appellant 1] vervalste rekeningoverzichten van Sykes Marine Limited aan de accountant verstrekte en deze accountant hierdoor geen adequate controle uit kon oefenen. De verwijzing naar de uitspraken van het hof Arnhem en de rechtbank Rotterdam kan [appellanten] niet baten omdat het hier andere omstandigheden betrof. In de zaak van het hof Arnhem speelde bij de beoordeling van de eigen schuld een rol dat aan de werknemer verantwoordelijkheden waren toegekend die niet in lijn waren met haar functie en salariering. Dat dit bij [appellant 1] het geval is, is niet gebleken. Integendeel: hij was financieel manager en het doen van betalingen hoort bij uitstek bij die functie. De rechtbank Rotterdam woog mee dat de werkgever ermee bekend was dat de werknemer bepaalde inkomsten niet altijd op de meest legitieme wijze genereerde. Van een dergelijke bekendheid met het handelen van [appellant 1] is in deze zaak geen sprake. Ook grief III faalt derhalve.

Hoofdelijkheid

5.22. Hydromaster heeft in incidenteel appel aangevoerd dat de kantonrechter [appellanten] ten onrechte afzonderlijk heeft veroordeeld tot betaling van de hoofdsom en niet hoofdelijk. Dat betoog slaagt. Artikel 6:102 lid 1 BW bepaalt dat als op ieder van twee of meer personen een verplichting rust tot vergoeding van dezelfde schade, zij hoofdelijk verbonden zijn. De schade die [appellant 2] en [appellant 3] (op grond van ongerechtvaardigde verrijking) moeten vergoeden maakt onderdeel uit van de schade die [appellant 1] (op

5 Gerechtshof Arnhem 27 april 2010, ECLI:NL:GHARN:2010:BM2364.

6 Rechtbank Rotterdam 15 september 2021, ECLI:NL:RBROT:2021:8999.

grond van artikel 7:661 en 6:162 BW) moet vergoeden en is in zoverre dezelfde schade.

5.23. Als productie 15 heeft Hydromaster een overzicht in geding gebracht waaruit volgt welke bedragen [appellant 1], [appellant 2] en [appellant 3] afzonderlijk hebben ontvangen en welke bedragen [appellant 1] heeft betaald met de creditcards van Hydromaster c.s. Omdat [appellanten] dat overzicht onvoldoende gemotiveerd heeft betwist, neemt het hof dat overzicht, net als de kantonrechter, tot uitgangspunt. Het overzicht sluit echter op een hoger bedrag (€ 887.552,96, zoals ook toegewezen door de kantonrechter) dan gevorderd (€ 886.758,63). De kantonrechter heeft dus ten onrechte te veel toegewezen. Het hof zal dat corrigeren.

5.24. Concreet komt het erop neer dat:

- a. [appellant 1] en [appellant 2] hoofdelijk verbonden zijn om € 55.514,87 te betalen aan Hydromaster;
- b. [appellant 1] en [appellant 3] hoofdelijk verbonden zijn om € 211.842,25 te betalen aan Hydromaster;
- c. [appellant 1] afzonderlijk € 619.401,51⁷ moet betalen aan Hydromaster.

Onderzoekskosten

5.25. Met de kantonrechter is het hof van oordeel dat [appellanten] de door Hydromaster gemaakte onderzoekskosten moet vergoeden op grond van artikel 6:96 lid 2 onder c BW nu aannemelijk is dat Hydromaster deze kosten heeft gemaakt. Het hof gaat niet mee in het betoog van [appellant 1] dat het onderzoek van [recherche] flinterdun is, dat daaruit geen concrete onderbouwing van de schade blijkt, dat de nota's niet gespecificeerd zijn en dat [recherche] een omstreden bureau is. Uit het rapport volgt dat [recherche] onderzoek heeft uitgevoerd en wederhoor heeft toegepast. De conclusies van [recherche] sluiten bovendien groten-deels aan bij de gerechtelijke erkentenis van [appellanten] (zie hiervoor onder 5.10). Dat het rapport geen concrete onderbouwing bevat van de volledige schade, is in het belang van [appellanten] Hydromaster heeft namelijk onweersproken gesteld dat als zij de volledige schade door een derde had laten begroten, daar veel extra kosten mee gemoeid waren geweest. Door die werk-

zaamheden (het begroten van de schade) zelf te doen, zijn de onderzoekskosten beperkt gebleven. 5.26. Wel heeft [appellanten] terecht opgemerkt dat de btw geen schade vormt voor Hydromaster, nu [appellanten] onbetwist heeft gesteld dat Hydromaster de btw kan verrekenen, zodat grief IV deels slaagt. Het hof herstelt het vonnis op dit punt en zal een bedrag toewijzen van € 14.977,82.

Gefixeerde schadevergoeding

5.27. De kantonrechter heeft een bedrag van € 6.898,06 aan gefixeerde schadevergoeding toegewezen.

5.28. [appellant 1] stelt zich primair op het standpunt dat hij geen gefixeerde schadevergoeding op grond van artikel 7:677 lid 2 BW verschuldigd is omdat er geen sprake is van opzet of schuld aan zijn zijde. Voor zover hij wel een gefixeerde schadevergoeding verschuldigd is, moet die volgens hem worden berekend tot en met 31 mei 2022 in plaats van tot en met 30 juni 2022 (zoals de kantonrechter heeft toegewezen). Zijn arbeidsovereenkomst zou namelijk al op 31 mei 2022 eindigen. Hydromaster en [appellant 1] zouden dat mondeling en 'hoogst vermoedelijk' per e-mail hebben afgesproken, aldus [appellant 1]. [appellant 1] vordert ex artikel 843a Rv inzage in de e-mailcorrespondentie over zijn vertrek per 31 mei 2022.

5.29. Het hof heeft hiervoor (zie 5.6) bij de beoordeling van het beroep op 7:661 BW overwogen dat [appellant 1] opzettelijk dan wel bewust roekeloos heeft gehandeld. Om dezelfde reden staat vast dat [appellant 1] door opzet of schuld Hydromaster een dringende reden heeft gegeven om hem op staande voet te ontslaan. [appellant 1] is daarom een gefixeerde schadevergoeding verschuldigd op grond van artikel 7:677 lid 2 BW.

5.30. [appellant 1] werkte op basis van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd die tussentijds kon worden opgezegd. Op grond van artikel 7:677 lid 3 onder a BW is de gefixeerde schadevergoeding daarom gelijk aan het bedrag van het in geld vastgestelde loon over de termijn dat de arbeidsovereenkomst bij regelmatige opzegging had behoren voort te duren. Tussen partijen is niet in geschil dat de (oorspronkelijke) einddatum van de tijdelijke arbeidsovereenkomst 30 juni 2022 was. Voor zover [appellant 1] en Hydromaster mondeling zouden zijn overeengekomen dat [appellant 1] al per 1 juni 2022 uit dienst zou treden, is dat niet relevant. Een overeenkomst waarmee

⁷ € 886.758,63 -/- € 211.842,25 -/- € 55.514,87.

een arbeidsovereenkomst wordt beëindigd, is slechts geldig als deze *schriftelijk* wordt aangegaan (artikel 7:670b lid 1 BW). Aan bewijslevering ter zake het bestaan van een mondelinge overeenkomst komt het hof, bij gebrek aan belang, dus niet toe. Zijn stelling dat partijen schriftelijk zijn overeengekomen dat [appellant 1] per 1 juni 2022 uit dienst zou treden, heeft [appellant 1] onvoldoende gemotiveerd. Volgens hem zijn de afspraken over zijn eerdere vertrek 'hoogst vermoedelijk' in e-mails vastgelegd, maar kennelijk is hij daar niet zeker van. Zijn vordering ex artikel 843a Rv kan dan ook niet worden toegewezen. Dat artikel biedt namelijk niet de mogelijkheid voor het opvragen van bescheiden waarvan slechts het bestaan wordt vermoed.

5.31. Voorgaande betekent dat de kantonrechter terecht een bedrag van € 6.898,06 aan gefixeerde schadevergoeding heeft toegewezen en grief V faalt.

Loon, vakantiegeld en vakantiedagen

5.32. De kantonrechter heeft de vordering van [appellant 1] tot uitbetaling van, kort gezegd, de eindafrekening afgewezen omdat [appellant 1] zijn vordering niet heeft geconcretiseerd (hij heeft geen bedrag genoemd). In zijn memorie van grieven heeft [appellant 1] aangevoerd dat hij niet over de benodigde gegevens beschikt om zijn vordering te concretiseren. Daarop heeft Hydromaster als productie 38 een eindafrekening in geding gebracht. [appellant 1] heeft vervolgens nagelaten om, aan de hand van die eindafrekening, zijn vordering te concretiseren zodat ook het hof zijn vordering ter zake de eindafrekening niet zal toewijzen en grief VI moet falen. Nu Hydromaster de eindafrekening in het geding heeft gebracht, heeft [appellant 1] geen belang meer bij zijn vordering ex artikel 843a Rv op dit punt. Het hof onderschrijft evenwel de praktische overweging van de kantonrechter, namelijk dat Hydromaster bij het incasseren van de vorderingen rekening kan houden met verrekening van het saldo van de eindafrekening. Het hof gaat ervan uit dat Hydromaster hieraan zal voldoen.

Conclusie en proceskosten

5.33. De conclusie is dat het hoger beroep van [appellanten] gedeeltelijk slaagt, namelijk voor zover het is gericht tegen de btw over de onderzoekskosten en de beslissing van de kantonrechter om meer toe te wijzen dan Hydromaster heeft

gevorderd. Daarom zal het hof het vonnis op deze punten vernietigen. Nu Hydromaster nog steeds voornamelijk in het gelijk wordt gesteld, is [appellanten] terecht veroordeeld in de kosten van de eerste aanleg, waarmee grief VIII tevergeefs is voorgesteld. Omdat de hoofdvorderingen van Hydromaster worden toegewezen, geldt dat ook voor grief VII met betrekking tot de rente. Voor zover het hoger beroep van [appellanten] niet slaagt, heeft [appellanten] geen feiten te bewijzen aangeboden die, indien bewezen, tot een andere beoordeling zouden kunnen leiden. De grieven behoeven voor het overige dan geen bespreking.

5.34. Het hof zal [appellanten] als de grotendeels in het ongelijk gestelde partij hoofdelijk veroordelen in de proceskosten van het principale hoger beroep.

5.35. Het hof begroot deze proceskosten aan de zijde van Hydromaster op:
griffierecht € 5.689,00
salaris advocaat € 11.238,00 (2 punten × tarief VII)

nakosten € 189,00 (plus de verhoging zoals vermeld in de beslissing)

Totaal € 17.116,00

5.36. De conclusie is verder dat het incidentele hoger beroep van Hydromaster slaagt. In het incidentele hoger beroep heeft [appellanten] te gelden als de in het ongelijk gestelde partij. Hij wordt daarom veroordeeld in de proceskosten van het incidentele hoger beroep. Die proceskosten worden aan de zijde van Hydromaster begroot op € 912,00 aan salaris advocaat. Het hof rekent tarief I (1 punt), vanwege de beperkte omvang van de procedure in incidenteel appel.

5.37. Het hof zal de gevorderde wettelijke rente over de proceskosten toewijzen zoals vermeld in de beslissing.

6. Beslissing

Het hof:

- vernietigt randnummers 3.1 tot en met 3.5 van het vonnis van de kantonrechter in de rechtbank Rotterdam van 1 december 2022;

en, in zoverre opnieuw rechtdoende:

- veroordeelt [appellant 1] om aan Hydromaster te betalen € 619.401,51 met de wettelijke rente zoals bedoeld in artikel 6:119 BW vanaf 18 mei 2022 tot de dag van volledige betaling;

- veroordeelt [appellant 1] en [appellant 2] hoofdelijk om aan Hydromaster te betalen € 55.514,87 met de wettelijke rente zoals bedoeld in artikel

6:119 BW vanaf 18 mei 2022 tot de dag van volledige betaling;

– veroordeelt [appellant 1] en [appellant 3] hoofdelijk om aan Hydromaster te betalen € 211.842,25 met de wettelijke rente zoals bedoeld in artikel 6:119 BW vanaf 18 mei 2022 tot de dag van volledige betaling;

– veroordeelt [appellanten] hoofdelijk om aan Hydromaster te betalen € 14.977,82 met de wettelijke rente zoals bedoeld in artikel 6:119 BW vanaf de vijftiende dag na 1 december 2022, de datum van het vonnis van de kantonrechter in de rechtbank Rotterdam, tot de dag van volledige betaling;

en:

– bekrachtigt het vonnis van de kantonrechter in de rechtbank Rotterdam van 1 december 2022 voor het overige;

– veroordeelt [appellanten] hoofdelijk in de kosten van de procedure in het principaal hoger beroep, aan de zijde van Hydromaster begroot op € 17.116,00, en in de kosten van de procedure in het incidenteel hoger beroep, aan de zijde van Hydromaster begroot op € 912,00, vermeerderd met de wettelijke rente over deze kosten als [appellanten] deze niet binnen veertien dagen na heden heeft betaald;

– bepaalt dat als [appellanten] niet binnen veertien dagen na aanschrijving aan de uitspraak heeft voldaan en dit arrest vervolgens wordt betekend, [appellanten] de kosten van die betekening moet betalen, plus extra nakosten van € 98,00, vermeerderd met de wettelijke rente over deze kosten als [appellanten] deze niet binnen veertien dagen na betekening heeft betaald.

– verklaart dit arrest uitvoerbaar bij voorraad;

– wijst af wat in hoger beroep meer of anders is gevorderd.

NOOT

Een verslaving kan in verschillende arbeidsrechtelijke leerstukken doorwerken. De verslaving kan (onder andere) leiden tot een opzegverbod en kan bij een ontslag op staande voet betrokken worden bij (i) de persoonlijke omstandigheden van de werknemer, (ii) de aanspraak op een transitievergoeding en (iii) het verzoek tot betaling van een schadevergoeding.

Voor een ontslag op staande voet is in beginsel niet vereist dat de werknemer een verwijt kan

worden gemaakt (HR 29 september 2000, «JAR» 2000/223). Bij de beoordeling van het ontslag moet de aard en ernst van de aangevoerde dringende reden worden afgewogen tegen de door de werknemer aangevoerde persoonlijke omstandigheden. Hierbij kan een (gok)verslaving een rol spelen. De ernst van de dringende reden kan er evenwel toe leiden dat de verslaving onvoldoende gewicht in de schaal legt (rb.

Oost-Brabant 11 februari 2025, «JAR» 2025/81).

Een gokverslaving kan leiden tot een opzegverbod. Een opzegverbod is echter niet van toepassing indien er sprake is van een rechtsgeldig ontslag op staande voet (art. 7:670a lid 2 sub c BW). Aangezien altijd een risico bestaat dat een ontslag op staande voet niet rechtsgeldig is, is het raadzaam om, als de werknemer vernietiging van een ontslag op staande voet verzoekt, voorwaardelijk ontbinding van de arbeidsovereenkomst te verzoeken. Het aanvoeren van de ontbindingsgrond ernstige wanprestatie ex art.

7:686 BW kan in dat kader voordelen bieden ten opzichte van de redelijke ontslaggronden als bedoeld in art. 7:669 lid 3 BW. Uit de rechtspraak van de Hoge Raad lijkt namelijk te volgen dat een opzegverbod de mogelijkheid tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst op grond van ernstige wanprestatie onverlet laat (HR 20 april 1990 *NJ* 1990/702, r.o. 3.3). Indien de gewraakte handelingen bestaan uit gedragingen die niet aantoonbaar terug te voeren zijn op de verslaving, kan aanvullend betoogd worden dat de ontbinding geen verband houdt met de ziekte.

Een werknemer heeft recht op een transitievergoeding indien het dienstverband op initiatief van een werkgever is beëindigd of niet is voortgezet, tenzij de werknemer ernstig verwijtbaar heeft gehandeld. Omdat verwijtbaarheid bij een ontslag op staande voet niet (altijd) is vereist, is het mogelijk dat een (gok)verslaafde werknemer die rechtsgeldig op staande voet is ontslagen, recht heeft op een transitievergoeding (HR 30 maart 2018, «JAR» 2018/109). Uit de rechtspraak volgt dat een gokverslaafde werknemer die rechtsgeldig op staande voet is ontslagen, recht kan hebben op een transitievergoeding indien (i) de verslaving gepaard gaat met of voortvloeit uit (andere) psychische stoornissen en (ii) zijn denken, voelen, willen, oordelen en doelgericht handelen zo ingrijpend worden beïnvloed dat betrokkene zijn handelen niet kan worden toegerekend, omdat de stoornis dat handelen in

overwegende mate beheerst (rb. Noord-Nederland 10 oktober 2018, «JAR» 2018/288 en rb. Oost-Brabant 11 februari 2025, «JAR» 2025/81). Een gokverslaafde werknemer die jarenlang bedragen onterecht heeft onttrokken, zal moeten aantonen dat de gokverslaving zijn handelen over die gehele periode in overwegende mate beheerste (rb. Oost-Brabant 11 februari 2025, «JAR» 2025/81 en rb. Rotterdam 1 december 2022, ECLI:NL:RBROT:2022:10331). De aanspraak op een transitievergoeding is overigens geen gegeven indien de werknemer daarin slaagt. Op grond van art. 6:2 lid 2 BW of 6:248 lid 2 BW kan het toekennen van de transitievergoeding namelijk naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zijn (rb. Noord-Nederland 10 oktober 2018, ECLI:NL:RBNNE:2018:3945). Indien een gokverslaafde werknemer zonder rechtsgrond bedragen heeft onttrokken van de werkgever, zal de werkgever veelal terugbetaling verlangen. In onderhavige zaak wees de rechter in eerste aanleg de vordering gedeeltelijk toe op grond van onverschuldigde betaling. In hoger beroep wijst de rechter de vordering toe op grond van art. 7:661 BW (en gedeeltelijk op grond van art. 6:162 BW). De motivering waarom de vordering niet op grond van onverschuldigde betaling wordt toegewezen, ontbreekt. De werknemer voert onder verwijzing naar art. 7:661 BW aan dat geen sprake is van opzet en bewuste roekeloosheid omdat sprake was van een gokverslaving. Ook in dit kader dient beoordeeld te worden of de verslaving gepaard gaat met of voortvloeit uit (andere) psychische stoornissen en of de stoornis het handelen van de werknemer (over de gehele periode) in overwegende mate heeft beheerst (hof Arnhem-Leeuwarden 19 maart 2013, ECLI:NL:GHARL:2013:BZ4789). Het bewijsrisico rust op de werknemer (rb. Gelderland 16 juli 2021, ECLI:NL:RBGEL:2021:4313). In onderhavige zaak slaagde de werknemer er niet om te bewijzen dat zijn aandoeningen en stoornissen zijn handelen zodanig hebben beheerst dat hij niet anders kon dan de geldbedragen naar zichzelf overboeken. Daarnaast overwoog het hof dat de gewraakte handelingen niet het gokken zelf betroffen, maar het onterecht overmaken van geldbedragen. Dit waren volgens het hof met opzet gedane overboekingen. In de uitspraak van het hof wordt niet ingezoomd op de reikwijdte van art. 7:661 BW. Art. 7:661 BW beperkt zich tot de schade die de werkgever heeft

geleden bij de uitvoering van de arbeidsovereenkomst door de werknemer. De Hoge Raad oordeelde eerder dat de schade die een werkgever lijdt omdat een werknemer in strijd met de gemaakte afspraken uit een vaststellingsovereenkomst een project niet afrondt, geen schade is die is geleden in uitoefening van de werkzaamheden (HR 20 mei 1999, «JAR» 1999/103). Hetzelfde geldt voor een werknemer die de werkgever had beconcurrereerd (HR 19 september 2025, «JAR» 2025/268 en de conclusie van de A-G bij dit arrest van 20 juni 2025, ECLI:NL:PHR:2025:696, punt 5.15 en 5.16). Hoe zit dat bij een financieel manager die gelden verduistert? In de parlementaire geschiedenis van art. 7:661 BW is aansluiting gezocht bij art. 6:170 BW. In de parlementaire geschiedenis van art. 6:170 (oud) BW is door de wetgever overwogen dat wanneer een ondergeschikte 'louter en alleen eigen doeleinden nastreefde' dit handelen te ver verwijderd staat van de aan een werknemer door zijn werkgever opgedragen werkzaamheden (Parl. Gesch. Boek 6, art. 6:170 (oud), Kluwer 1981, p. 715). De uitspraak van de Hoge Raad van 2 december 2022 is volgens ons daarmee in lijn (HR 2 december 2022, «JAR» 2023/18). In die zaak was de fraude gepleegd door de financieel directeur van Van Mossel Automotive Groep. Een ondergeschikte van de financieel directeur werd door de werkgever betrokkenheid, dan wel onoplettendheid verweten bij de uitvoering van haar werkzaamheden. In een dergelijke situatie dient deze medewerkster inderdaad beschermd te worden door de hoge lat in art. 7:661 BW. Dat geldt onzes inziens niet voor de financieel manager die louter en alleen eigen doeleinden nastreefde bij het onttrekken van de gelden en het onttrekken van deze gelden evident geen onderdeel uitmaakte van het takenpakket van de werknemer.

mr. B.M.C. Stenden
advocaat-partner bij Law&Pepper Advocaten

J.S. den Haak L.L.B.
student-medewerker bij Law&Pepper Advocaten

88

Verklaring van werknemer is geen omslagpunt in risicoverdeling van art. 7:628 BW

Gerechtshof Den Haag
 24 februari 2026, nr. 200.353.953/01,
 ECLI:NL:GHDHA:2026:247
 (mr. Ruizeveld, mr. Van Kooten, mr. Sick)
 Noot prof. mr. dr. W.A. Zondag

Ketenregeling. Geen arbeid. Wel of geen loon?

[BW art. 7:610, 7:628, 7:668a lid 1]

De werknemer verricht sinds eind april 2021 werkzaamheden voor de werkgever, zowel op basis van arbeidsovereenkomsten als stageovereenkomsten. De laatste tussen partijen overeengekomen arbeidsovereenkomst loopt van 1 juli 2023 tot 30 juni 2024. Op 14 juni 2024 schrijft de werkgever aan de werknemer dat zijn arbeidsovereenkomst niet zou worden verlengd 'met nogmaals een jaar'. De werkgever meldt niet te willen verlengen onder dezelfde voorwaarden maar wel een arbeidsovereenkomst te willen sluiten voor twee maanden. Overleg over een nieuw contract leidt niet tot overeenstemming. De werknemer verricht daarna nog werkzaamheden voor de werkgever tot juli 2024. De werknemer verzoekt de kantonrechter de werkgever te veroordelen tot betaling van (onder meer) loon over de periode 11 juli tot en met 30 augustus 2024. Tijdens de zitting op 17 december 2024 verklaart de werknemer dat hij 'door alle emotie toch niet meer bij [de werkgever wil] werken'. Volgens de kantonrechter is tussen partijen op 1 juli 2024 een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd tot stand gekomen en moet de werkgever loon nabetalen over de periode 11 juli 2024 tot 17 december 2024. Het niet verrichten van arbeid komt tot 17 december 2024 voor rekening van de werkgever (art. 7:628 lid 1 BW: geen arbeid, wel loon, tenzij). Na vernoemde verklaring van werknemer op de zitting komt dit in redelijkheid voor rekening van de werknemer, aldus de kantonrechter. Het hof bepaalt dat de arbeidsovereenkomst is geëindigd op 1 februari 2025 en veroordeelt de

werkgever om aan de werknemer het achterstallige loon over de periode van 11 juli 2024 tot 1 februari 2025 te betalen. Er is sprake van een keten van arbeidsovereenkomsten (art. 7:668a BW). De voortzetting van de derde arbeidsovereenkomst per 1 juli 2024 voor twee maanden gold als aangegaan voor onbepaalde tijd. De arbeidsovereenkomst is opgezegd tegen 1 februari 2025. Tot die tijd moet de werkgever het loon en vakantiegeld aan de werknemer betalen. De verklaring van de werknemer tijdens de mondelinge behandeling in eerste aanleg mag niet worden aangemerkt als omslagpunt voor de loonbetalingsplicht (art. 7:228 BW). Uit de uitspraak zelf blijkt al dat de werknemer deze vanuit een emotionele toestand heeft gedaan, en niet is gebleken dat de kantonrechter zijn voorgestane juridische consequentie met de werknemer en zijn gemachtigde heeft besproken, laat staan dat hij heeft geverifieerd of de werknemer hiermee zijn aanspraak op loon wilde prijsgeven. Daarom moet de werkgever het salaris betalen tot de einddatum van de arbeidsovereenkomst.

NB. Anders dan voorheen, stelt de wet voor loonbetaling bij het niet verrichten van arbeid niet als eis dat de werknemer bereid moet zijn (geweest) om de arbeid te verrichten. Omdat de wetgever met het destijds nieuwe art. 7:628 BW geen inhoudelijke wijziging beoogde, bleef de bereikbaarheidseis gelden. Dat vereiste geldt echter niet onverkort, aldus de Hoge Raad (19 december 2003, «JAR» 2004/14): als de werkgever toch geen gebruik zal maken van de mogelijkheid de werknemer te laten werken, hoeft de bereidheid van de werknemer niet aanwezig te zijn geweest. De uitspraak van het hof Den Haag verhoudt zich goed tot dit oordeel uit 2003.

Fooditive B.V. te Rotterdam,
 verzoekster in principaal hoger beroep,
 verweerster in incidenteel hoger beroep,
 advocaat: mr. H.T. Kernkamp, kantoorhoudend in Rotterdam,
 tegen
[verweerder] te [woonplaats],
 verweerder in principaal hoger beroep,
 verzoeker in incidenteel hoger beroep,
 advocaat: mr. R.W.E. Horstman, kantoorhoudend in Alphen aan den Rijn.